

உலகின் புகழ்வாய்ந்த இனங்கள் அனாதைத் தும் வீ ர சாகசங்களால் மட்டுமே அறியப்பட்டன. கோழதை தனம் குடிபுகுந்த எந்த ஒரு வம்சமும் கொற்றம் அமதை துக் கோலோச்சியதாக வரலாறு இல்லலை. பகைவரிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் உணர்வோடு, உலகின் ஒவ்வோர் இனமும் வீ ர விளையாட்டுக்களக்கான வியபுகங்களை வகுத்துக் கொண்டன. ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, உடலையும் மனதையும் ஒரு கட்டுக்கோப்புக்குள் வதை திருக்க வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்த மனித இனங்கள், உயிர்காக்கும் தற்காப்புக் கலகையையும் உருவாக்கி, அவற்றைப் பணைடும் வகையில் பாசறகைகள் அமதை துப் பயிற்சிகள் மறே கொண்டன. இதில் தமிழினமும் அடங்கும்.

"வாளொடு முன்தோன்றி மடித்தக் குடி" என்னும் சுவேவிய கஹ்று, தமிழ் இனத்தை ஒரு வீ ரப் பரம்பரையாகவும், தமிழ் மண்ணை ஒரு வீ ரத்தின் விளைநிலமாகவும் சித்தரிப்பதாகும். தற்காப்புக் கலையில் தமிழ் இனம் தழைத்தோங்கியிருக்கிறது என்பதற்குச் சங்கநூல்கள் தொட்டே தடயங்கள் கிடக்கின்றன. "முதுமரத்த முரண்களரி வரிமணல்" என்ற பட்டினப்பாலகைக் குறிப்பு ஒன்று, தமிழினின் போரத்தொழில் வித்தகைகள் பற்றிய குறிப்புகள் தருகின்றது. தொல்காப்பியம், பதிற்றுப்பத்து, புறப்பொருள் வணை பாமாலகை, திருமந்திரம் ஆகிய நூல்களிலும் தமிழினின் தற்காப்புக் கலகை அங்கங்கள் விரித்தூரகைக் கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆனால், இந்தப் போரத்தொழில் வித்தகைக் கலைலாம் அப்பாற்பட்டு, தமிழினம் அறிந்து வதை திருந்த "வரம்ம" என்னும் தர்மம், உலகில் வறேந்த இனத்திடமும் காணப்படாத ஓர் அதிசயக் கலகை என்பதை அறியும் போது, சநெ தமிழ்ப் பரம்பரையின் ஒவ்வோர் உயிரும் சமெமாந்து நிறுக்கிறது. சித்தர் பெருமக்களின் சயெ தவத்தால் நமக்குக் கிடக்கைக் கப்பெற்ற இந்த வரமக் கலகை, யுகம் யுகமாக நம் மடித்தாயைர்கள் ஆய்ந்து ஆய்ந்து கண்டறிந்த உண்மைகளின் தொகுப்பாகும். தமிழன்குச்சுச் சொந்தமான இந்த அறிய கலகையின் அற்புதப் பயன்பாடுகள் குறித்துத் தமிழர்களே பெருமளவில் அறியாதிருப்பதுதான் புரியாத புதிராக இருக்கிறது. இன்னொரு புறம், வரமக் கலகை நடமைறகைக் கு ஒவ்வாத பழங்கலகை என்றலாம் தமிழ் மக்களே கலேபசேக கொண்டிருப்பது தாங்கொணாத வேதனையாக இருக்கிறது. அந்த வேதனகைக் குக் கடுகளவனேம் விடிவுகாணும் முடிவாதான் இந்தக் கட்டுரையின் கரூப்பொருள். வரமத்தின் எண்ணிக்ககைகள், வரம் நாடிகளின் உட்பிரிவுகள், மாத திரகைகள், காலங்கள், ஈடுகள், அடங்கல்கள், இளக்குமுறகைகள் இன்னோரன்ன விளக்கங்களையலெலாம் யான் இங்கு விலாவாரியாக எழுதிடக் கருதவில்லை. மாறாக, வரமக் கலகையின் பால் தமிழன்குக் கு உண்டாக வேண்டிய பெருமிதங்களையும் பெருங்கடமைகளையும் மட்டும் ஒரு பட்டைப் பாளனின் பார்வையில் நின்றுகொண்டு அலசிட முற்படுகிறனே.

"வரம்ம" வடமொழியா?

தமிழின் வரலாறும் சொல்வளமும் அறியாத சிலர் "வரம்ம" ஒரு வடமொழிச் சொல் என்றும் வரமக் கலகையானது சமஸ்கிருத நூல்களிலிருந்துதான் தமிழுக்குப் பெயர்க்கப்பட்டதென்றும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மயிப்பொருள் காண்பதறிவு என்ற கொள்கையுணர்வு இங்கே நமக்கு மிகமிகத் தேவைப்படுகிறது. அத்தோடு, இலக்கண விதிகளையும் விளக்கங்களையும் ஊடகமாக வதை து இதனாம் அணுகவேண்டிய அவசியமும் ஏற்படுகிறது.

தமிழில் "வல" என்னும் சொல் ஒன்று உண்டு. அச்சொல் நிலமைமொழியாக நிற்பின், ஏவல் வினமைற்று ஆகும். அந்த நிலமைமொழியோடு வருமொழியாக ஒரு பெயர்ச் சொல்லை இணைத்தால், அதை உரிச்சொல் ஆக்கிவிடலாம் (எடுத்துக்காட்டு: வல +இனம் ஸ்ரீ வல்லினம்). நிலமைமொழி ஒரு பகுதியாக நிற்க, அதனை இன்னொரு விகுதியோடு புணர்ந்திட அனுமதித்தால், அது பெயர்ச்சொல் ஆகிவிடும், அதாவது, பகுதி மற்றும் விகுதியின் இணைப்பால் ஒரு புதிய சொல் பிறக்கும் என்பது புணரியல் விதி. இந்த விதியின் அடிப்படையில், "வல" என்ற பகுதியோடு "மலை" என்ற (தொழிற்பெயர்) விகுதியை இணைத்தால் "வலமலை" என்ற பெயர்ச்சொல் பிறக்கிறது. "வலமலை" என்ற சொல்லுக்கு "வல்லமலை" "வல்லவனாக இருத்தல்" "வலிமை பொருந்திய செயல்புரிதல்" என்றெல்லாம் பொருள் விளக்கம் கொடுக்கலாம். இந்த "வலமலை" என்ற சொல்லின் வேறொரு வடிவம்தான் "வலம்மலை". "வலம்மலை" என்ற இந்தச் சொல்லில் கூட "அம்" என்ற ஒரு தொழிற்பெயர் விகுதிதான் இணைந்துள்ளது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

"வலம்மலை" என்னும் இந்தத் தாய தமிழ்ச் சொல்ல்தான் காலப்போக்கில் "வலம்மலை" என்ற மருவியிருக்கிறது என்பது மொழியியல் ஆராய்ச்சிகளின் மூலம் மறுப்பிற் கிடமின்றித் தெளிவாகியுள்ளது. 'ன'கர 'ண'கர ஒற்றுக்கள் 'ர'கர ஒற்றுக்கள் திரிவது என்பது, தமிழ்ச் சொற்களின் மரபுக்களாகிய களங்களிலே பரவலாகக் காணப்படும் மாற்றங்கள் ஆகும். 'வண்ணம்' என்பது 'வரணம்' என்று வழங்கப்படுவதும், 'தூண்மார்க்கம்' என்பது 'தூர்மார்க்கம்' என்று வழங்கப்படுவதும் இதற்கான சில எடுத்துக்காட்டுக்கள். இப்படித்தான் 'வலம்மலை' என்பதும் 'வலம்மலை' என்று மருவியிருக்க வேண்டுமென்பது இலக்கணம் படித்தவர்க்கு எள்ளளவும் ஐயமின்றி விளங்கும். பண்டதைத் தமிழ் மன்னர்கள் சிலர், 'வலம்மலை' என்னும் சொல்லதைத் தமது ஈற்றுப் பெயராகக் கொண்டு திகழ்ந்திருப்பதைக் காணுங்கால், அது 'வலம்மலை' என்ற தாய தமிழ்ச் சொல்லோடு 'அன்' என்னும் ஆண்பால் விகுதி நிகழ்த்தியிருக்கும் சூத்தமான இலக்கணப் புணர்ச்சிதான் என்பதும் எந்தவொரு தமிழ் மகன்க்கும் எளிதில் விளங்கும். வாதத்துக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட "வலம்மலை" வரலாறு இதுதான். இதற்குப் போய்ச் சமஸ்கிருதச் சாயம் பிசுவதை எப்படிச் சகிப்பது?

சமஸ்கிருதத்திலும் வலம்மலைகள் இல்லாமல் இல்லை. தமிழனின் கலகையெல்லாம் கபளி கரம் செய்து தத்தமது மொழிகளில் புத்தம் புது பெயர்ச் சட்டிக் கொள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்த வடவர் குலம், வலம்மலை கலகையையும் விட்டு வகை கவில்லை. வலம்மலை தானங்களையெனக் கிவாக்படரே' என்னும் சமஸ்கிருத ஆசிரியர் எழுதிய நூலின் பெயர் "அஷ்டாங்க ஹரத்யா" என்பதாகும். அந்த நூலின் தலைப்பிலும் சரி, உள்ளடக்கங்களிலும் சரி "வலம்மலை" என்ற சொல் எந்த இடத்திலும் மூலச்சொல்லாக வழங்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, "வலம்மலை" வடமொழிச் சொல் அல்ல என்பது தெளிவாகிறது.

இது இவ்வாறிருக்க, தமிழனின் வலம்மலை நூல்களில் வடமொழிச் சொற்கள் இருக்கின்றன என்பதையும் நாம் மறக்க முடியாது. நட்சத்திர காலம், சந்திர கலை, சர்வாங்க அடங்கல், தட்சிணா வலம்மலை போன்றவை எடுத்துக்காட்டுக்கள். இருப்பினும், இவையெல்லாம் குறைவாகவே உள்ளன. அதுவும் வடமொழித் தாக்கத்தினால் வந்து புகுந்து விட்டவைதான். அவற்றுக்கு ஈடான தமிழ்ச் சொற்கள் நம் வசம் இருந்திருந்தும், அச்சொற்களை நம் மவர்கள் கையாள முடியாத அளவுக்கு வடமொழி ஆதிக்கம் கொள்ளச் சியிருக்கிறது என்பதைத் தான் இது நமக்கு உணர்த்துகிறது. தமிழின் சொல்வளம் உலகநிறந்த உண்மை. இன்னும் சொல்லப்போனால் நமது வலம்மலைகளில் காணப்படுகின்ற தமிழ்ச் சொற்கள் தான் ஒருசில வடிவமாற்றங்களோடு

வடமொழியில் வாசம் புரிகின்றன என பதற்கு ஆதாரங்கள் காட்டலாம் .

புத்தொலி மூலியினின் யோகசாஸ்திரத்தில் காணப்படும் "சுஷ்மனா" (தமிழில் 'சுஷ்மம்' என பார்கள்) என பது, நமது வர்மநிலில் உள்ள "சுழிமுனை" என பதன் வடிவமாற்றம் ஆகும் . 'சுழிமுனை' என்னும் சொல் , நம் உடலில் உள்ள மிக முக்கியமான இரண்டு உயிர்நிலை முடிசுசுகளகைக் குறிப்பதாகும் . "சுழிமுனைகள் இரண்டுண்டு" என்று நமது தமிழ் வர்மநில்கள் குறிப்பிடுகின்றன . அதாவது, zero point என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு ஈடாக வழங்கப்பட்ட தகுந்த அப்பட்டமான ஆதித் தமிழ்ச் சொல்தான் 'சுழிமுனை' . அதைத்தான் வடவர்கள் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு "சுஷ்மனா" என்கிறார்கள் . "சுழி" என்ற சொல்க்கு "சுழியம்" என்ற தொழிற்பெயர் வடிவம் கொண்டு, இப்போது பரவலாக இதர இந்திய மொழிகளில் "சுஷ்மம்" என்று வழங்கப்பட்ட வரவதையார்தான் மறுக்க முடியும் ? இதே "சுழி" என்னும் சொல்தான் "zero" என்று வழங்கப்படும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கும் நதிமலம் என்பது சொற்பிறப்பியல் வரலாற்றில் கிடக்கும் இன்னொரு சுவையான தகவல் . ஆக, எத்தனையோ தமிழ்ச் சொற்கள் பிறமொழிகளுக்கு இடம்பெயர்ந்து அங்கே சில வடிவ மாற்றங்களுடன் குடிகொண்டிருக்கின்றன என்னும் பரேணமநாளுக்கு நாள ஆதாரங்களுடன் வலுவடந்தது வருகிறது .

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□!

கிரகேகமும் திராவிடமும் பழங்காலத்தில் கடல்வழித் தொடர்புகளால் நெருக்கமாக இருந்த காலகட்டத்தில் , எண்ணிறந்த தமிழ்ச் சொற்களகைக் கிரகேகம் உள்வாங்கிக் கொண்டது என்பது காலச் சுவடிகளில் காணும் பதிவு . அப்படி கிரகேகம் உள்வாங்கிக் கொண்ட எத்தனையோ தமிழ்ச் சொற்களில் ஒன்றுதான் "வர்மம்" . "வர்மம்" என்ற சொல் கிரகேகத்தில் "Pharmos" ஆகி, ஆங்கிலத்தில் "Pharmacy" என்ற மருத்துவச் சொல்லாக வழங்கி வருகிறது . "வ" என்பதில் இருக்கும் "ஏ" உச்சரிப்பு, மனோட்டு மொழிகளின் புணரியல் இலக்கண (Declension) மரபுகளின் படி "கு" ஓசையைத் தழுவுகின்றது என்பதற்கு எண்ணற்ற எடுத்துக்காட்டுகள் உள்ளன . "Five" என்ற சொல் "Fifty" என மாறும் போதும் , "Leave" என்ற நிகழ்காலச் சொல் "Left" என்ற இறந்தகாலச் சொல்லாக மாறும் போதும் "V" ஓசையானது "F" ஓசையாக மாறியிருப்பது காண்க . அவ்வண்ணமே Varma-வும் Pharma ஆயிற்று .

□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ "□□□□□□"! □

இதர மொழியினர்க்கு "வர்மம்" என்ற சொல்லை வழங்கிய தமிழ் இனம் . வர்மக் கலையையும் வழங்கியிருக்கிறது என்பது வரலாற்று அறிஞர்கள் தெளிந்துரைக்கும் முடிவு . "தற்கன்களரி" என்னும் பெயரால் அறியப்படும் திராவிடர்களின் இந்த வர்மக் கலதைதான் சீனம் வரலாற்றை என்பதற்குச் சரித்திர ஆதாரங்கள் உள்ளன . தொலகைக்கு நாடங்களில் பௌத்தம் பரவிய வகைத்தில் , தமிழினின் வர்மக் கலையும் கட்டவே பயணம் சென்று, வவ்வேறே வடிவங்களில் வளர்ச்சிகண்டுப் பொலிவடந்தன என்பதைத் தற்காப்புக் கலவைப் பரேறிஞர்களே தயங்காமல் ஒப்புக் கொள்கின்றனர் . தற்காப்புக் கலையைப் பொறுத்தமடில் , சீனம் நடுங்காலமாகவே சிறந்து விளங்கியிருக்கிறது . அங்கும் அடிமுறை ஆசான்மார் பெரும் அரசியல் ஞானிகளாகக் கோலோச்சியிருப்பது வரலாற்றில் பதிவாயிருக்கிறது . தற்காப்புக் கலையில் சீனம் எந்த அளவுக்குப் பிரபலம் வாய்ந்தது என்றால் , இன்றும் கட்ட தமிழகத்தின் தென்மாவட்டங்களில் வசிக்கும் அடிமுறை ஆசான்மார் தற்காப்புக் கலையைச் "சீனாடி" என்று குறிப்பிடுவதுண்டு . சீனாவில் வரேறின்றியிருக்கும் குங்ஃபி மட்டுமல்ல, ஏனைய எல்லாத் திரக்கிழக்கு நாட்களின் தற்காப்புக் கலவைப் பிரிவுகளான

ஐட்டோ, கராத் தே, தகே வாண்டோ ஆகியவற்றுக்கும் தாயாக இருப்பது தமிழனின் களரிதான் என்பதற்குச் சரித்திரம் எண்ணற்ற சாட்சியங்கள் வதைத் திரும்பினதும். இந்தச் சாட்சியங்கள் யாவும் மித்த தமிழ் க்குடியின் புகழை மரசுறந்து நிற்கும் சத்தியங்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

□□□□□□□□ □□□□□□□□ !!

வறேந்த தற்காப்புக் கலகைகளிலோ மருத்துவ உத்திகளிலோ இல்லாத அதிசயங்கள் வரமத்தில் உண்டு, இங்கே சில உண்மைகளைச் சூரூக்கமாகக் கோபிட்டுக் காட்டி விழுகிறேன் :

- * ஒளிவு, பட்டி, பிரிவு என்னும் மின்று அடிமுறை உத்திகளும் தமிழனின் வரமக்கலையில் இருப்பது போல் வறேந்த தற்காப்புக் கலையிலும் இல்லை.
- * வட்டிக் காயங்களிலிருந்து பீறிடும் இரத்தத்தை எந்தக் கட்டும் போடாமலேயே வரம் நரம்புப் பிடியால் கட்டப்படுத்தி நிறுத்திவிட முடியும்.
- * ஜன்னி, வாந்தி, ஆகிய நோய்களை எந்தவித மருந்தும் இல்லாமலேயே வரமக்கலையின் தடவமுறைகளால் உடனடியாகச் சரிசெய்துவிட முடியும்.
- * ஒற்றைத் தலைவலி என்னும் கொடிய நோயைக் கணக்காலில் உள்ள வரம் அடங்கல் கொண்டு நாலாந்து நிமிடங்களில் ஓட்டிவிடலாம்.
- * நட்போடு கைகூலுக்குவது போலவோ, பாசத்தோடு கட்டியண்பைப்பது போலவோ நடித்துக் கொண்டு பகையாளியைப் பிணமாகக் கீழே வீழ்த்திவிட வரம் அறிந்தவனுக்கு முடியும்.
- * மயங்கி வீழ்ந்தவனையும், அசைவற்று மரணப்பிடியில் கிடப்பவனையும் வரமக்கலையின் உயிர்நிலை நாடிகளைப் பயன்படுத்தி உடனே எழுப்பிவிட முடியும்.

மறேக்கறிய உண்மைகளைச் சிலர் நம்ப மறுக்கலாம். நக்கல் புரியலாம். ஆனால் வரமக்கலையின் அரிச சுவடிகளையேனும் அறிய நிரேட்பவர்க்கு அங்கனம் மறுக்கவோ நக்கைக் கவோ இயலாது என்பது திண்ணம். வரமத்தின் அதிசயங்களை அறிவார் மட்டும் அறிவார்.

□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□ ?

"வரம்"மெனும் பொக்கிஷத்தின் வானளாவிய புகழ்பற்றிச் சரூக்கும் சமெம்பும் பிண்டிருக்கும் தமிழினம், அதன் ஆசிரியன் யார் என்பதற்குச் சரியான விடையை இயலாமல் தலநாணி நிற்கிறது. ஒப்பற்ற இக்கலகைகின்ற உலகளாவிய பொதுநில் ஒன்று நம்கையில் இல்லை என்பது உண்மையிலேயே வருத்தம் தருகிறது. வரமத்தைப் பற்றி வலுவானதொரு இலக்கணநில் வகுத்து, உலக அரங்கிலே உலா வரவண்பிய உன்னத நிலையைக் தமிழ் அன்னகைக்கு நம் முன்னோர் தரவில்லையே என்ற துயர்மிகுந்த ஆதங்கம் நம்மதைத் துளத்தெடுக்கிறது.

சிவபெருமான் தான் இதன் ஆசிரியன் என்கிறது "வரம காவியம்" என்னும் நில். அகத்திய மனிவன் தான் இதன் ஆசிரியன் என்கின்றன சில பண்டயை சிவவிழிச் செய்திகள்.

அகத்திய மூனிவன் வர்மசாஸ்திரத்த சமஸ்கிருத்தில் மட்டுமே எழுதியதாக மலையாளக் காரர்கள் வறோவாதிடாகின்றனர். இவ்விரண்டு ஆசிரியர்கள் பற்றிய கபற்றும் உறுதி செய்யப்படாதவறும் யுக்கங்கள் என்பதால் இவற்றை மட்டும் வதைத்துக் கொண்டோ நாம் பரமமதை தேடிக் கொள்ளவோ உலக அரங்கில் வீறுநடை போட்டும் பறசாற்றி நிற்கவோ, மார்தட்டிப் பசேவோ நம்மால் இயலாமற் போகிறது.

0000 0000000000 0000000000!

வறோயார்தான் வர்மக்கலையின் ஆசிரியர்கள்? ஆளாளுக்கு நிறைய பாடல்கள் எழுதி வதைத் திருக்கிறார்கள். அத்தனையும் விருத்த வடிவம் கொண்டவை. அவற்றுள்ளே நபற்றுக்கணக்கான சொற்பிழைகள். பொருள் மூரண்பாடுகள். இடைச்செருகல்கள். இலக்கணத்தவறுகள். யாப்பிலக்கணச்சீர்கடேடுகள். இலக்கணப் பிழையின்றி, இலக்கியத்தரம்குன்றாமல் எந்தவொரு வர்மநபிலும் நம்மிடையே இல்லலை. சித்தர்கள் மற்றும் மூனிவர்கள் போர்வையில் பற்பலரும் அரகைகூறையாப்பிலக்கணத்தில் அடக்கடக்காய் எழுதி வதைத் திருக்கும் இப்பாடல்கள் நமக்குப் பரமமதை சரேப்பனவாக இல்லலை. பவணந்தியின் "நன்னபில்" போலவோ, திரும்பலரின் "திரும்பந்திரம்" போலவோ சந்தமிழ் மணம் வீசிடும் செய்யுள் நபிலாக எந்தவொரு வர்மநபிலும் தமிழில் இல்லலை. வள்ளுவனையும் இளங்கோவையும் கம்பநாடனையும் காளமகேனையும் கவைசம் வதைத் திருக்கும் நாம், வர்மநபிலை எழுதியவனென்று பரே சொல்லும்படியாக ஒரு பரமபுலவனை அடையாளம் காட்ட முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம் என்பது ஆற்றொணாத பரமங்குறை.

வர்மசுத்திரம், வர்மசுட்சுமம், வர்மப்பீரங்கி, வர்மக்கண்ணாடி என்று நமக்குக் கிடதைதுள்ள பலதரப்பட்ட வர்மநபில்களில் சில வர்மங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மூரணாக விளக்கப்பட்டிருப்பதும், சில வர்மங்கள் மூற்றாக விடப்பட்டிருப்பதும், சில இடங்களில் விருத்தங்கள் அரகைகூறையாகவே காட்சியளிப்பதும், இந்த மாபரமம் கலகைக்கு இழகை கப்பட்டிருக்கும் களங்கம் என்றே கருதவணேடியிருக்கிறது.

00000000000 00000 00000000!

வள்ளுவன் காலத்தில் கபிட வர்மம் மாண்புற்று விளங்கியிருக்க வணேட்டும். அதற்கான சான்றுகள் திருக்கூறளிலயே போதிய அளவுக்குக் கிடகைகின்றன. "நபில்" என்ற சொல்லகை கையாளுகின்ற பரமபாலான இடங்களில்லெலாம் வள்ளுவன் வர்மத்தையும் வதைத்தியத்தையும் சூட்டிக் காட்டுவதாகத் தோன்றுகிறது. "ஏதிலார் நபில்" (கூறள்: 440) என்றும் "நபிலோர் வளிமுதலா எண்ணிய மபின்து" (கூறள்: 941) என்றும் எழுதுகிற வள்ளுவன், வர்மக்கலையையும், வர்மநாபிகளையும் நரேடியாகவே சூட்டிக் காட்டுகிறான் என்பது கபிரந்து நோக்கத்தக்கது. நமது வர்மச்சுவடிகளில் கபிட "திறமான நபில் எவர்க்கும் வளியிடாதே!" என்றும் "பொருள் வாங்கி நபிலே ஈயே" என்றும் "நபில்தா என்று உன்னை ஏய்ப்பர!" என்றும் காணப்படுகின்ற வரிகளில் "நபில்" என்ற சொல் நரேடியாக வர்மக்கலையைச் சூட்டிக் காட்டத்தான் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எனவே வள்ளுவனும் அதே பொருளில் "நபில்" என்ற சொல்லகை கையாண்டிருப்பதில் எந்த வியப்பும் இல்லலை. ஒருவளே வள்ளுவனே வர்மம் பற்றியும்

ஓர் இலக்கியம் வடித்திருப்பானோ? நம் கைகளுக்கு அது கிடகைக் காமற் போனதோ? யார் கண்டார்கள்!... மொத்தத்தில் வர்மக் கலையின் சீர்திரதாரியாக வள்ளுவன் உட்பட எந்தப் புலவனையும் சொந்தம் கொண்டாட முடியாத சோக நிலைக்கு நாம் தள்ளப்பட்டிருப்பது உண்மை.

□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□ ?

தமிழன் விழிக்க வணேடும். வர்மக் கலையின் உன்னத சக்திகளை உலகுக்கு வெளிப்படுத்த வணேடும். ஆற்றல் மிக்க அடல்மறவரும் ஆசான் மாரும் வர்மப் புலவாரும் ஒருங்குகூடி, ஓர் உலகப் பொது வர்ம நிலை இலக்கண வளத்தோடும் இலக்கிய வனப்போடும் யாத்து, அதை அன்னதை தமிழாள் மலரடிக் கு அர்ப்பணிக்க வணேடும். அந்தக் கடமையினின்று தமிழன் தவறிட நரேந்தால், சரித்திரத்திலே தமிழ்ப் புலத்தின் வறெறிச் சரூக்கிற்கோர் சரூக்கல் விளைந்திடும் அபாயம் உண்டு.

- சரவண ராஜநேத் திரன்